

ved at lægge Baand paa sig selv og skjule deres Sindsstemninger. At jeg ellers ikke har for Skik at fordre mine Børns Fortrolighed i Kærlighedsanliggender, det veed du; men i dette Tilfælde mener jeg dog at have en Slags Ret til at spørge ... og til at faa et ærligt Svar.«

»Hvor du dog er underlig, Mo'er! Som om det ikke er ganske naturligt, at man ikke netop er i sit bedste Humør, naar Ens Forlovede lige er rejst bort og ikke vender tilbage før — ja Gud veed, hvornaar!«

»Ja, naar du tager det saadan, min Pige, saa vil jeg da tale lige ud. Ser du, for en Timestid siden søgte jeg dig oppe paa dit Værelse; jeg mente, du ikke befandt dig vel, siden du ikke kom ned til Frokosten. Du var netop gaaet bort et Øjeblik, og jeg fik da tilfældigt set, at Sidenius' Brev laa fremme paa dit Skrivebord. Naa, deri var der jo i og for sig ikke noget videre mærkeligt. Hvad der derimod i høj Grad undrede mig, var — at Brevet endnu slet ikke var bleven aabnet.«

»Nu ja — hvad saa?« sagde Jakobe efter en kort Stilhed, hvorunder hendes Haand, som Moderen stadig holdt om, var bleven kold som Is.

»Hvad saa? Hør, Jakobe — jeg er nok tilaars men dog ikke ældre, end at jeg kan huske, hvordan det er at være forelsket. Naar man lader sin Kærestes Breve ligge ulæst fra Klokken otte